

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 177/2026-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Harakálým, Mlynská 28, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/64/2021-407 z 19. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/64/2021-407 z 19. decembra 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/64/2021-407 z 19. decembra 2025 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Banská Bystrica **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **1 014,41 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 177/2026-21 z 24. marca 2026 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví. Sťažovateľka navrhuje,

aby ústavný súd namietané uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Žalobou doručenou okresnému súdu 7. októbra 2021 a vedenou pod sp. zn. 20C/64/2021 sa sťažovateľka proti žalovanej poisťovni domáhala náhrady škody z titulu ublíženia na zdraví. Okresný súd rozsudkom zo 4. júna 2024 priznal sťažovateľke žalobou uplatnený nárok a zároveň jej priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. O výške trov konania rozhodol okresný súd uznesením zo 17. marca 2025 vydaným vyššou súdnou úradníčkou, ktorým žalovanú zaviazal povinnosťou nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 2 954,18 eur.

4. Sťažovateľka podala proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky sťažnosť. Nesúhlasila s právnym názorom, že tarifná hodnota veci sa má stanoviť podľa § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pretože to nezodpovedá zneniu tohto ustanovenia a nekorešponduje s druhom nárokov, ktorých sa sťažovateľka v konaní domáhala. Sťažovateľka sa v konaní nedomáhala ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, ale v konaní si uplatňovala nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, resp. náhradu liečebných nákladov, ktoré sú upravené v inej časti Občianskeho zákonníka.

5. Okresný súd uznesením z 19. decembra 2025 vydaným sudkyňou sťažnosť sťažovateľky zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. januára 2026. V napadnutom uznesení okresný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľky o nesprávne stanovenej základnej sadzbe tarifnej odmeny za úkony právnej služby dospel k záveru, že bola vyššou súdnou úradníčkou určená správne, v súlade s vyhláškou, a preto na ňou vydané uznesenie v plnom rozsahu odkázal. Nad rámec uviedol, že náhrada za bolesť slúži ako kompenzácia osobnej nemateriálnej ujmy poškodeného, ku ktorej došlo ním osobne vytrpenou bolesťou a jeho individuálnym sťažením spoločenskej realizácie. Možno teda ustáliť, že právo na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je charakteristické jeho naviazanosťou na osobu poškodeného (žalobcu), zaniká smrťou oprávneného. Účelom náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je zmiernenie nemateriálnej ujmy spôsobenej osobne poškodenému. Utrpenie a bolesť žalobcu spôsobila zásah do súkromia jeho osoby, pričom ochrana práv a právnych záujmov žalobcu tohto druhu je obsiahnutá v § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Pri určovaní tarifnej hodnoty sporu je preto správne aplikovať § 10 ods. 8 vyhlášky.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka chronologicky zhrnula priebeh súdneho konania, v ktorom bolo vydané aj ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti v podstate zopakovala námietky uplatnené v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyššou súdnou úradníčkou (bod 4 tohto uznesenia), ktorými sa zaoberal okresný súd v napadnutom uznesení vydanom sudkyňou (bod 5 tohto uznesenia).

7. Sťažovateľka okresnému súdu vyčíta, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z nesprávne stanovenej základnej tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 8 vyhlášky. Zo znenia tohto ustanovenia je evidentné, že odkazuje na nároky podľa konkrétnej právnej úpravy v konkrétnom právnom predpise, a to na ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka.

8. Sťažovateľka si však v konaní uplatňovala nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, resp. náhradu liečebných nákladov, ktoré sú špeciálne upravené v úplne odlišnej časti Občianskeho zákonníka (v druhej hlave) nazvanej Zodpovednosť za škodu (§ 444 a § 449), resp. v osobitnom zákone č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“). Dôvodom zavedenia § 10 ods. 8 vyhlášky bolo okrem iného presné stanovenie tarifnej hodnoty vecí v prípadoch nárokov, ktoré majú nepeňažnú povahu, resp. ktoré sú v prípade ich peňažnej povahy závislé výlučne od úvahy súdu. To sa však netýka náhrady za bolesť, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady liečebných nákladov, pri ktorých mechanizmus stanovenia ich výšky je celkom odlišný.

9. Okresný súd v uznesení vydanom vyššou súdnou úradníčkou argumentoval judikatúrou ústavného súdu, ktorá je však na vec sťažovateľky zjavne nepriliehavá. V náleze sp. zn. III. ÚS 356/2024 z 11. júla 2024 sa ústavný súd zaoberal aplikáciou § 10 ods. 8 vyhlášky v prípade, keď bol predmetom súdneho konania nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. V náleze sp. zn. II. ÚS 695/2017 z 5. decembra 2018 bola zase predmetom posúdenia ústavným súdom otázka krytia náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, vyjadrenie zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

10. Ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti, ktorý poukázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia a vyjadrenie vo veci konajúcej zákonnej sudkyne.

11. Zákonná sudkyňa uviedla, že základná sadzba tarifnej odmeny za úkon právnej služby bola určená správne v súlade s právnou úpravou vyhlášky, pretože nárok na náhradu škody na zdraví je nárokom z ochrany osobnosti, nejde o štandardne majetkový spor o náhradu škody. Predmetom sporu bola náhrada majetkovej ujmy z dôvodu ujmy na majetkovej sfére sťažovateľky (žalobkyne) spôsobenej jej zranením pri dopravnej nehode, čím došlo k zásahu do súkromia sťažovateľky, ktorého ochrana je obsiahnutá v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Advokátska tarifa v § 10 ods. 8 vyhlášky druhovým vymedzením hmotnoprávneho základu nároku uplatňovaného v konaní explicitne určuje tarifnú hodnotu sporu vo výške 1 000 eur (3 000 eur) za úkony vykonané

do 31. decembra 2023, resp. vo výške 2 000 eur (5 000 eur) za úkony vykonané po 1. januári 2024 bez ohľadu na uplatnenú priznanú výšku nároku, ako aj na označenie nároku právnym predpisom za ujmu či škodu. Podľa súdu ide o konanie vo veci o ochrane osobnosti, pričom vychádzal z uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 356/2024 z 11. júla 2024 a neboli splnené podmienky aplikácie § 13 ods. 3 vyhlášky na zvýšenie tarifnej odmeny (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 695/2017 z 5. decembra 2018).

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

12. Žalovaná ako zúčastnená osoba bola listom ústavného súdu zo 14. apríla 2026 upovedomená o podaní ústavnej sťažnosti, jej prijatí a bolo jej umožnené vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti sťažovateľky, avšak zúčastnená osoba toto procesné oprávnenie nevyužila.

III.3. Replika sťažovateľky:

13. Vyjadrenie okresného súdu doručil ústavný súd sťažovateľke, ktorá vo svojom vyjadrení zo 4. mája 2026 poukázala na to, že okresný súd v podstate len poukázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia bez toho, aby reagoval na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky.

14. Sťažovateľka trvá na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti s dôrazom na argument, že § 10 ods. 8 vyhlášky neupravuje výšku tarifnej hodnoty veci všeobecne pre veci ochrany osobnosti. Znenie predmetného ustanovenia zjavne odkazuje na nároky podľa konkrétnej právnej úpravy v konkrétnom právnom predpise, a to v § 11 až § 16 Občianskeho zákonníka, ktoré sú súhrne označené názvom Ochrana osobnosti. Sťažovateľka (žalobkyňa) sa však v konaní nedomáhala nárokov podľa časti Občianskeho zákonníka nazvanej Ochrana osobnosti. V konaní si uplatňovala nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, resp. náhradu liečebných nákladov, ktoré sú špeciálne upravené v úplne odlišnej časti Občianskeho zákonníka, a to v jeho druhej hlave nazvanej Zodpovednosť za škodu, konkrétne v § 444 a § 449, resp. následne v osobitnom zákone č. 437/2004 Z. z.

15. Podľa sťažovateľky argumentácia judikatúrou ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 356/2024 a sp. zn. II. ÚS 695/2017 je v danom prípade nepriliehavá, pretože v týchto veciach ústavný súd neriešil nároky na náhradu škody podľa § 444 Občianskeho zákonníka.

16. Nad rozsah obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľka dodala, že úprava nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy a majetkovej ujmy nie je v Občianskom zákonníku jednoznačne diferencovaná, pretože v rámci jednotlivých ustanovení tohto právneho predpisu nie sú nároky na náhradu majetkovej ujmy a náhradu ujmy nemajetkovej jasne odlišené. To len potvrdzuje argument sťažovateľky, že § 10 ods. 8 vyhlášky nemožno vykladať ako všeobecné ustanovenie pre výpočet odmeny pri uplatňovaní nárokov na nemajetkovú ujmu, pretože táto nie je jasne a koncepčne diferencovaná v právnom poriadku.

17. Vyjadrenie okresného súdu je podľa sťažovateľky aj čiastočne zmätočné, pretože poukazuje na to, že nárok na náhradu škody na zdraví je nárokom z ochrany osobnosti a nejde o štandardne majetkový spor o náhradu škody. V ďalšej vete však súd uvádza, že predmetom sporu bola náhrada majetkovej ujmy z dôvodu ujmy na majetkovej sfére sťažovateľky, čím došlo k zásahu do jej súkromia. Je potom otázne, či sám súd dokázal správne odlíšiť nárok na náhradu majetkovej

ujmy od nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Je možné, že k uvedenej rozporuplnosti došlo v dôsledku nedopatrenia či chyby v písaní.

18. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

19. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto také rozhodnutia preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

20. Na druhej strane však ústavný súd pripomína, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

21. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo nej, pričom sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú preskúmané v konaní o ústavnej sťažnosti (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha všeobecne posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému dospel všeobecný súd pri rozhodovaní o náhrade či výške trov konania.

22. S ohľadom na námietky sťažovateľky musí ústavný súd zaujať stanovisko, či napadnuté uznesenie okresného súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (či jeho odôvodnenie má kvalitu naplňujúcu obsah čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený názor, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platnými a účinnými hmotnoprávnymi a procesnými normami, nemôžu spôsobiť porušovanie základných ľudských práv.

23. Nosná námietka sťažovateľky spočíva v tom, že okresný súd pri vyčíslení trov konania nesprávne aplikoval vyhlášku tým, že postupoval podľa § 10 ods. 8 vyhlášky, keďže sťažovateľka

sa nedomáhala nárokov z ochrany osobnosti, ale v konaní si uplatňovala nárok na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, resp. náhradu liečebných nákladov, ktoré sú špeciálne upravené v § 444 a § 449 Občianskeho zákonníka, resp. v osobitnom zákone č. 437/2004 Z. z. Správne určená tarifná hodnota veci mala byť podľa § 10 ods. 1 vyhlášky. V okolnostiach prerokúvanej veci preto bolo nosným cieľom posúdenie charakteru sporu a nároku v ňom prejednávaneho.

24. Pri spôsobení škody na zdraví Občiansky zákonník poškodenému priznáva rôzne právne nároky. Spomedzi nárokov zo spôsobenia škody na zdraví uvádza na prvom mieste odškodnenie bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. Občiansky zákonník nevymedzuje pojem bolesť ani sťaženie spoločenského uplatnenia a ani to, v akom rozsahu a na základe čoho sa tieto práva priznávajú. Uvedené otázky sú upravené s účinnosťou od 1. augusta 2004 v zákone č. 437/2004 Z. z. Pri určení výšky náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotili v lekárskom posudku.

25. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného (nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach). Tieto nároky je potrebné dôkladne rozlišovať. Zatiaľ čo náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia predstavuje špeciálnu úpravu náhrady škody na zdraví podľa § 444 Občianskeho zákonníka a zákona č. 437/2004 Z. z., nároky na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zásahu do osobnostných práv (ako je dôstojnosť, súkromie či rodinný život) sú samostatnými právnymi inštitútmi s odlišným mechanizmom určovania výšky náhradového nároku.

26. Sťažovateľka si v konaní pred okresným súdom uplatňovala nárok na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, resp. náhradu liečebných nákladov, ktoré sú osobitne upravené v § 444 a nasl. Občianskeho zákonníka a osobitnom zákone č. 437/2004 Z. z., preto sa základná sadzba tarifnej odmeny posudzuje podľa § 10 ods. 1 v kontexte odseku 2, a nie odseku 8 vyhlášky, z ktorej nesprávne vychádzal okresný súd.

27. Uvedený spôsob určenia a výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta bol одобrený vo veci rozhodnutej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 463/2024, v ktorej dospel ústavný súd k záveru, že súd prvej inštancie zvolil ústavnoprávne udržateľné riešenie určenia výšky tarifnej hodnoty sporu, keď vychádzal z prisúdenej sumy. Aj v uvedenom prípade si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody na zdraví pozostávajúcu z bolestného a zo sťaženia spoločenského uplatnenia. Aj keď podstatnou v uvedenej veci bola otázka, či je potrebné za tarifnú hodnotu považovať žalovanú sumu alebo sumu prisúdenú, zo zvoleného (a ústavným súdom одобreného) riešenia je vylúčené určenie tarifnej hodnoty na základe § 10 ods. 8 vyhlášky.

28. Ústavný súd nevidí dôvod sa od uvedených záverov odkloniť, a preto v okolnostiach posudzovanej veci a aj v rovine výsledkovej spravodlivosti dospel vzhľadom na okolnosti uvedené v bodoch 25 a 26 tohto odôvodnenia (použitie odlišného právneho inštitútu pre riešenie dotknutej otázky so zásadne odlišným výsledkom) k záveru, že postupom okresného súdu, ktorý bol zavŕšený vydaním namietaného uznesenia, došlo k neprípustnému zásahu do základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v miere dosahujúcej ústavnoprávnu intenzitu (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

29. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

29.1. V zmysle § 133 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody. Ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

30. V danom prípade bolo potrebné vysloviť porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v ďalšom tak zrušiť namietané uznesenie okresného súdu z 19. decembra 2025 a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 druhá veta zákona o ústavnom súde) pri opätovnom rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, rešpektujúc pritom obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené. Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré je vykonateľné jeho dorúčením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde; bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

V.

Trovy konania

31. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

32. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky. Úhradu trov konania priznal sťažovateľke v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2026 predstavuje sumu 396,50 eur a režijný paušál v roku 2026 sumu 15,86 eur. Ústavný súd teda sťažovateľke priznal náhradu za dva úkony právnej služby vrátane dane z pridanej hodnoty celkovo teda vo výške 1 014,41 eur (bod 3 výroku tohto rozhodnutia). Náhradu za tretí úkon právnej služby – repliku sťažovateľky doručenú ústavnému súdu 4. mája 2026 ústavný súd sťažovateľke nepriznal, pretože jej obsah nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu